

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců JUDr. Olgy Stránské a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci žalobkyně **M. A. R.**, bytem x, zastoupené Mgr. Jiřím Kokešem, advokátem se sídlem Na Flusárně 168, Příbram III, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje** se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2013, sp. zn. SZ 072578/2013/KUSK REG/Hr, č. j. 075285/2013/KUSK,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2013, sp. zn. SZ 072578/2012/KUSK REG/Hr, č. j. 072578/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu Příbram, stavebního úřadu ze dne 11. 3. 2013, č. j. MeUPB 14459/2013, sp. zn. SZ Me UPB/38250/2012/SÚ/Buch, s e z r u š u j í a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11.228 Kč k rukám jejího zástupce, Mgr. Jiřího Kokeše.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí stavebního úřadu Městského úřadu Příbram (dále jen „stavební

úřad“) ze dne 11. 3. 2013, č. j. MeUPB 14459/2013, sp. zn. MeUPB/38250/2012/SÚ/Buch, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím rozhodl stavební úřad o dodatečném povolení stavby „Zahradní besídka s udírnou“ (dále jen „stavba“ nebo „předmětná stavba“) na pozemku parc. č. x v katastrálním území Lazec ve vlastnictví S. S., bytem x.

Žalobkyně v úvodu žaloby zrekapitulovala průběh správního řízení. Uvedla, že stavební úřad oznámil dne 14. 6. 2012 podle § 129 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 167/2012 Sb. (dále jen „stavební zákon“; viz bod 14 čl. II zákona č. 350/2012 Sb.) zahájení řízení o odstranění předmětné stavby, jež byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu. Dne 9. 7. 2012 podala S.S. (dále jen „stavitelka“) žádost o dodatečné povolení stavby, na jejímž základě bylo zahájeno řízení podle § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona, jež vyústilo ve vydání stavebního povolení na předmětnou stavbu ze dne 7. 9. 2012 podle § 129 odst. 3 a § 115 stavebního zákona a § 5 a § 6 vyhlášky č. 526/2006 Sb., kterou se provádí některá ustanovení stavebního zákona (dále jen „prováděcí vyhláška“). Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, k němuž odvolací orgán zrušil rozhodnutí stavebního úřadu a věc mu vrátil k novému řízení. Po jeho provedení stavební úřad rozhodnutím ze dne 11. 3. 2013, č. j. MeUPB 14459/2013, stavbu opětovně povolil. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 5. 2013 zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Žalobkyně věcně nesouhlasí s umístěním stavby ve vzdálenosti pouhých 40 cm od jejího plotu a necelých 5 m od jejího zahradního domku. Rovněž nesouhlasí s umístěním komínu na udírně ve stejné výši jako okenní otvory, tzv. větrací okénka jejího zahradního domu, neboť v případě užívání udírny, jde kouř z komína přímo do chatky a zamořuje celý pozemek žalobkyně, která je tímto kouřem obtěžována nad snesitelnou míru a ruší žalobkyni v jejím právu pokojně a nerušeně vykonávat své vlastnické právo. Stavebnímu úřadu vytýká, že se nezabýval samou podstatou věci o postavení udírny bez stavebního povolení, ale tím, že žalobkyně ve svém odvolání uvedla, že kouř zamořuje půdu její zahradní chatky, kterou žalobkyně nazvala ložnicí. Celá argumentace stavebního úřadu se tak otočila proti žalobkyni, neboť jí bylo sděleno, že ložnice je místností obytnou, a nikoli zahradní chaty a že půdu nelze užívat ani jako místnost pobytovou. Z argumentace stavebního úřadu tedy vyplývá, že pokud jde pouze o půdu zahradní chaty, která není místností pobytovou, pak tato může být zahlcena kouřem z komína bez jakéhokoli omezení. Toto tvrzení je zcela nelogické a účelové. Ze strany stavebního úřadu bylo následně dokonce zahájeno řízení o oprávněnosti užívat půdu zahradní chaty jako pobytovou, ačkoli tuto skutečnost žalobkyně nikdy netvrdila. Kouř z udírny vniká nejen do chatky, ale zamořuje celé okolí. Oproti grilování, které trvá většinou dvě hodiny, uzení trvá více jak osm hodin. Takové obtěžování kouřem má nepříznivý vliv na zdraví osob a zcela znemožňuje rekreování žalobkyně a její rodiny. Připojená fotodokumentace dokládá, že komín udírny je na roveň okenních otvorů chatky žalobkyně. Vzhledem k argumentaci v rozhodnutí stavebního úřadu a v rozhodnutí žalovaného, má žalobkyně za to, že se správní orgány této otázky nevěnovaly dostatečně a pouze namítly, že chatka nemá mít okenní otvor dle projektové dokumentace a půda nemůže být užívána jako pobytová místnost.

Již v průběhu správního řízení namítala, že střecha její zahradní chatky je z materiálu, který je poměrně vysoce hořlavý a vzhledem k malé vzdálenosti udírny a komína reálně hrozí nebezpečí vzplanutí chatky. Na tuto námitku bylo reagováno pouze tak, že vyhláška č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o technických podmínkách požární ochrany staveb“) se nevztahuje na tento druh stavby. Tuto okolnost nevzaly správní orgány na vědomí, ačkoli hledisko bezpečnosti mělo být bráno v úvahu jako jedno z nejdůležitějších.

Podle žalobkyně mohlo být posezení s udrnou umístěno s ohledem na velikost zahrady stavebnice jiným směrem, aby nedocházelo k nadměrnému obtěžování kouřem z komína. Protože stavba udrny byla postavena bez stavebního povolení, bylo žalobkyni upřeno právo námitek. Kdyby se stavebnice zachovala podle práva, jistě by se na umístění udrny dohodly. Současné umístění ohrožuje nerušený výkon vlastnického práva žalobkyně a ohrožuje zdraví všech osob, které se zdržují na jejím pozemku, současně ohrožuje bezpečnost z důvodu nebezpečí vzniku vzplanutí střechy chaty. Nerušené užívání majetku je jedním ze základních práv, které musí být respektováno i ze strany sousedů. Svoboda vlastnického práva vlastníka končí tam, kde začíná svoboda vlastnického práva jiného. Touto skutečností se stavební úřad neřídil a rezignoval na zkoumání podmínek pro dodatečné povolení stavby a zcela mechanicky stavbu dodatečně povolil. V řízení o dodatečném povolení stavby nebyly splněny podmínky pro dodatečné povolení, jež stanoví § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona. Stavebník musí požádat o dodatečné povolení stavby a předložit podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení a zároveň musí prokázat, že stavba a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování (územně plánovací dokumentací), b) není provedena či prováděna na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem, cíli a záměry územního plánování a zájmy chráněnými stavebním zákonem, ani s oprávněnými zájmy vlastníků sousedních pozemků. Podle žalobkyně nebyla splněna podmínka vyplývající z § 129 odst. 3 písm. c) stavebního zákona. Obtěžování kouřem je zcela jistě v rozporu se zájmy žalobkyně, a proto není stavba v souladu s veřejným zájmem. S touto námitkou se stavební úřad dostatečně nevypořádal. Veřejným zájmem se rozumí požadavek, aby stavba neohrožovala život a zdraví osob a zvířat, bezpečnost, životní prostředí, zájmy státní památkové péče, archeologické nálezy a sousední stavby, popřípadě nezpůsobovala jiné škody či ztráty. Zahradní besídka s udrnou tyto předpoklady nenaplňuje, protože ohrožuje zdraví osob nacházejících se na sousedním pozemku kouřem a hrozí nebezpečí vzplanutí díky malé vzdálenosti komína od stavby žalobkyně. Stavební úřad nesprávně vyložil pojem veřejný zájem, čímž se měl odvolací orgán pečlivě zabývat a rozhodnutí stavebního úřadu měl zrušit, neboť jde o podstatnou otázku významnou pro konečné rozhodnutí ve věci. Proto, aby se odstranění nepovolené stavby nenařídilo, je třeba, aby stavebník prokázal, že stavba je v souladu s veřejným zájmem. Je tedy na stavebníkovi, aby unesl důkazní břemeno o tom, že „černá stavba“ je v souladu s veřejným zájmem a že užívání stavby neodporuje oprávněným zájmům jiných vlastníků (rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 Ca 62/2001 – 24). To stavebnice nijak neprokázala; proto mělo být rozhodnuto o odstranění stavby. Týž závěr vyplývá i z rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2001, č. j. 10 Ca 220/2004 – 26, č. 804/2006 Sb. NSS), v němž je uvedeno: „*Stavba nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním musí být odstraněny. Stavební úřad tak neučiní jen při splnění všech zákonných podmínek, což musí stavebník prokázat. Nejde proto o správní uvážení (zda a kterou z podmínek stavebník splnil), nýbrž stavebník sám musí prokázat, že došlo ke splnění všech podmínek, jejichž splnění by bylo jinak požadováno v rámci řízení o povolení stavby (či ohlášení). Ani s touto námitkou se stavební úřad dostatečně nevypořádal.*“ Ve spisovém materiálu chybí jakékoliv tvrzení stavebnice o tom, že je ve veřejném zájmu stavbu dodatečně povolit a zcela chybí návrh či doložení jakéhokoliv důkazu o tomto. Stejně tak není tato námitka vzata v potaz ani v samotném napadeném rozhodnutí. Žalobkyně nechápe, jak mohl stavební úřad rezignovat na své základní povinnosti a nepožadovat splnění této podmínky na stavebníkovi, ačkoli splnění této povinnosti předpokládá sám zákon. Jde tak o podstatnou vadu řízení, jež je důvodem pro zrušení rozhodnutí.

Žalobkyně dále uvedla, že v odvolání upozornila na § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění vyhlášky č. 20/2011 Sb. (dále jen „vyhláška o využívání území“), podle kterého vzdálenost stavby garáže a dalších staveb souvisejících a podmiňujících bydlení umístěných na pozemku nesmí být od společných hranic pozemků menší než 2 m. Posezení s udírnou je stavbou související s bydlením. Protože je vzdáleno pouhých 40 cm od společných hranic pozemků, jde zjevně o porušení tohoto ustanovení, jež mělo vést k odstranění stavby. Žalovaný a stavební úřad však tvrdí, že se dané ustanovení netýká zahradních chat. S tímto zcela restriktivním výkladem žalobkyně nesouhlasí. Žalobkyně se stavbou nesouhlasí také z důvodu porušení vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o technických požadavcích na stavby“), podle jejíhož § 24 komíny a kouřovody musí být navrženy a provedeny tak, aby za všech provozních podmínek připojených spotřebičů paliv byl zajištěn bezpečný odvod a rozptyl spalin do volného ovzduší, aby nenastalo jejich hromadění, nebyly překročeny emisní limity stanovené jiným právním předpisem vztažené k předmětnému zdroji znečištění i k okolní zástavbě a nedošlo k ohrožení bezpečnosti a zdraví osob nebo zvířat. Tato podmínka však splněna není, neboť odvod spalin je veden přímo do okenního otvoru zahradní chaty žalobkyně a směrem na její pozemek a tím je znemožněno pokojné užívání majetku žalobkyně a ohrožena bezpečnost a zdraví osob.

Nejde o první porušení stavebních předpisů ze strany stavebnice, neboť ta opakovaně provádí stavební úpravy a stavby a tyto následně „legalizuje“, kdy spoléhá na to, že jí provedená stavba nebo stavební činnost nebude odstraněna. Žalobkyně je přesvědčena, že tento postup stavebníka, který opakovaně a vědomě porušuje stavební předpisy, by neměl být chráněn právem a postupem stavebního úřadu na úkor práv vlastníků sousedních pozemků. Žalovaný se nedostatečně vypořádal s námitkami žalobkyně obsaženými v odvolání. Proto žalobkyně navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí spolu s rozhodnutím stavebního úřadu.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že umístění staveb je upraveno v § 21 vyhlášky o využívání území, jenž stanoví podmínky pro stavby pro bydlení a pro rodinnou rekreaci, vzájemné odstupy pak upravuje § 25. Pro stavby, které je možné podle § 21 odst. 7 vyhlášky umístit na pozemku určeném k rekreaci [stavby podle § 103 písm. e) odst. 1 stavebního zákona], vzájemné odstupy ani vzdálenost od hranic pozemků není stanovena a lze je umístit až na hranici pozemku. Ustanovení § 25 vyhlášky pro stavby garáží u staveb rodinných domů, na něž odkazuje žalobkyně, nelze aplikovat na zahradní posezení v zahrádkářské kolonii. Ve vyhlášce jsou stanoveny jiné vzájemné odstupy od hranic pozemků pro rodinné domy, jiné pro rekreační objekty; pro ostatní stavby platí obecné technické požadavky na výstavbu. U staveb do 150 m² zastavěné plochy posuzuje požární bezpečnost staveb v přenesené kompetenci stavební úřad. Při uzení není cílem získat oheň, ale dým. Pravděpodobnost, že stavba je ohrožena požárem, je velmi malá. Komín má výšku nad terénem cca 4,45 m, což je běžná výška hřebene zahrádkářských chat. Kouř by se měl normálně rozptýlit do ovzduší. Komín není zaústěn proti sousední nemovitosti, ale do volného prostranství zahrádky. Umístění ohnišť, krbů a udíren je běžné vybavení zahrádkářských chat v zahrádkářských koloniích. Pro někoho jde o příjemnou vůni, pro jiného pak obtěžující smrad a kouř. Žalovaný proto navrhuje, aby žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta.

Jako osoby zúčastněné na řízení přicházely v úvahu stavebnice a další právnické a fyzické osoby, jež proto soud v souladu s § 34 s. ř. s. poučil o procesních právech a povinnostech. Žádná z oslovených osob tohoto svého práva nevyužila.

Ze správního spisu soud zjistil, že podáním ze dne 2. 5. 2012 požádala žalobkyně stavební úřad o místní šetření na sousedním pozemku, na němž byla provedena stavba letního

posezení s udírnou v těsné blízkosti pozemku žalobkyně. Provoz udírny znemožňuje řádné a bezproblémové užívání její stavby. Dne 14. 6. 2012 zahájil stavební úřad podle § 129 odst. 1 stavebního zákona řízení o odstranění stavby „*Pergola s udírnou*“ a na den 10. 7. 2012 nařídil ústní jednání, jež se uskutečnilo za přítomnosti obou sousedek a dalších osob. Zjištěno bylo, že v jihozápadním rohu předmětného pozemku je umístěna zděná udírna s částečně zděným komínem do výšky 2,2 m a dále kovový v celkové výšce 4 m. Pergola je od hranice se sousedním pozemkem vzdálena cca 1 m a udírna cca 40 cm. Dne 9. 7. 2012 podala stavebnice na předepsaném formuláři (vyplněném pouze v části A – pozn. soudu) žádost o dodatečné povolení stavby „*Zahradní posezení s udírnou v zahrádkářské kolonii Vysoká Pec*“. Stavební úřad proto usnesením ze dne 30. 7. 2012 řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 3 stavebního zákona přerušil. V oznámení o zahájení řízení o povolení stavby poučil dotčené orgány a účastníky o možnosti podat ve stanovené lhůtě námitky. Žalobkyně tohoto svého práva využila. V podání ze dne 23. 7. 2012 nesouhlasila (shodně jako v oznámení) se vzdáleností udírny od jejího plotu a chatky, upozornila na to, že dříve se udílo na jiném místě (u bratra stavebnice), protože obě strany uznaly, že udit na pozemku stavebnice je obtěžující. Po nastavení trubky se situace nezlepšila, přesto se uzení obnovilo. Připustila, že právo na užívání své nemovitosti mají obě strany, nicméně k lesoparku bylo místo nejméně 2 m. Kouř by tak míjel její domek. Ve vyjádření ze dne 7. 8. 2012 zopakovala, že používání udírny pro ni znamená přímé dotčení a nepřipustný zásah do vlastnického práva a nadměrné obtěžování zápachem a kouřem a doplnila obavy z nebezpečí vzplanutí střechy jejího domku, která je z poměrně vysoce hořlavého materiálu. Proto žádala, aby byla tato skutečnost zohledněna a aby se k věci vyjádřili i zástupci hasičského sboru, kteří by posoudili vhodnost umístění udírny z hlediska požárního rizika. Opětovně upozornila na to, že i jiná stavba byla stavebnici povolena až dodatečně. Takové jednání slouží k nepřipustnému prosazování soukromých zájmů, protože stavební úřad většinou dodatečné povolení udělí, i když by tak původně neučinil. Vydání dodatečného povolení brání nesplnění podmínky plynoucí z § 129 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, neboť stavbu lze dodatečně povolit jen za předpokladu, že není v rozporu s veřejným zájmem, tedy ani v rozporu s oprávněnými zájmy vlastníků sousedních pozemků, kteří by mohli být užíváním stavby nepřiměřeně dotčeni. Je na stavebníkovi, aby prokázal, že stavba je v souladu s veřejným zájmem a v tomto směru unesl důkazní břemeno. V dané věci je však více než jasné, že předmětná stavba v souladu s veřejným zájmem není. Znovu upozornila na porušení § 25 vyhlášky o využívání území (vzdálenosti staveb) a na § 8, § 10 a § 24 vyhlášky o technických požadavcích na stavby pojednávající o komínech a kouřovodech. Protože je komín nasměrován na stavbu, ve které žijí lidé, jde zcela určitě o narušení zájmů, které jsou chráněny zákonem. Tím, že při užívání udírny proudí kouř permanentně přímo do oken žalobkyně, dochází jednak ke znemožnění pokojného užívání jejího majetku, ale zejména k ohrožení bezpečnosti a zdraví osob, které se na sousedním pozemku zdržují. Jen odstraněním stavby poskytne stavební úřad ochranu zájmům chráněným zákonem.

Na to stavební úřad rozhodnutím ze dne 7. 9. 2012 stavbu „*Zahradní besídka s udírnou*“ dodatečně povolil. V podmínkách stavebního povolení uvedl, že stavba je podle projektové dokumentace; případné změny nesmí být provedeny bez předchozího povolení stavebního úřadu; na sousedních pozemcích nesmí vzniknout žádné škody, v opačném případě musí být ihned řádně odstraněny; stavba není v rozporu s územním plánem města Příbram schváleným zastupitelstvem města dne 19. 6. 2002; k závěrečné kontrolní prohlídce bude předložena revizní zpráva o kontrole spalinové cesty. Dále uvedl, že stavebnice předložila podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení a že po přezkoumání žádosti z hledisek uvedených v § 111 stavebního zákona a po jejím projednání

s účastníky řízení a s dotčenými orgány zjistil, že jejím uskutečněním nebo užíváním nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, předpisy vydanými k jeho provedení a zvláštními předpisy. Stavebník prokázal, že stavba není v rozporu s ustanovením § 129 odst. 2 stavebního zákona a proto ji dodatečně povolil. Současně uvedl, že zajistil vzájemný soulad předložených závazných stanovisek dotčených orgánů vyžadovaných zvláštními předpisy a zahrnul je do podmínek rozhodnutí.

Námítky žalobkyně pak zamítl s konstatováním, že místnost, kterou žalobkyně označuje jako ložnici, nesmí být jako taková užívána, neboť jde o zahradní chatu, kde jsou pouze pobytové místnosti, zatímco ložnice je místností obytnou, která je jen součástí bytu, nikoli zahradní chaty, jež je objektem určeným k rekreaci. Navíc podle podkladů získaných v archivu nelze tento prostor užívat ani jako místnost pobytovou vzhledem k jejímu technickému stavu. Je zde nedostatečná světlá výška stropu 1,5 m; zmiňované okno není zakresleno v projektové dokumentaci; bylo zřejmě provedeno bez povolení stavebního úřadu. Při rozhodování vzal v potaz i bezpečnostní otázky a zjistil, že vyhláška o technických podmínkách požární ochrany staveb nemá k těmto stavbám žádné konkrétní požadavky, odkazuje v příloze č. 1 na normové hodnoty. V příloze není uvedena norma ČSN 734230 - Krby s otevřeným a uzavíratelným ohništěm, která řeší pouze krby uvnitř budovy a k budově přistavěné, ani norma ČSN 06 1008 - požární bezpečnost tepelných zařízení, jež by mohla s předmětnou stavbou souviset, jíž ale stavba svým umístěním odpovídá. K námitce, že stavebnice nesplnila všechny podmínky nutné pro zahájení řízení o dodatečném povolení stavby, uvedl, že stavba není umístěna v rozporu s územně plánovací dokumentací. Pozemek se nachází v území funkčně využívaném jako zahrádkářské kolonie. Jde o území sloužící pro pěstební plochy a krátkodobou a dlouhodobější rekreaci a volný čas. Stavba domácího krbu s udrnou a posezením je stavba, která svou funkcí plně odpovídá funkci pro rekreaci a volný čas. Stavba není umístěna na pozemku, kde to zvláštní předpis zakazuje nebo omezuje a není ani v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním předpisem. Podle § 132 odst. 3 stavebního zákona se veřejným zájmem rozumí (mimo jiné) požadavek, aby stavba byla prováděna v souladu s rozhodnutím nebo jiným opatřením stavebního úřadu, byla užívána jen k povolenému účelu, neohrožovala život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí, zájmy státní památkové péče, popřípadě nezpůsobovala jiné škody či ztráty. Stavební úřad je přesvědčen, že stavba takového rozsahu jako je zahradní krb s udrnou a posezením (zastavěná plocha 11,79 m²) pro soukromé účely je postavena v souladu s obecnými požadavky na výstavbu a není v rozporu s veřejným zájmem. Posunutí udrny o 2 m situaci s kouřem nezmírní, protože při špatných povětrnostních a rozptylových podmínkách se kouř může držet v okolí i delší dobu. Pokud dojde k porušení § 127 občanského zákoníku, podle kterého nesmí vlastník věci nad míru přiměřenou poměrům obtěžovat sousedy hlukem, prachem, popílkem, kouřem, plynem, parami, pachy, pevnými a tekutými odpady, světlem, stínem, vibracemi, atd., je nutné řešit spor občanskoprávní cestou. Ustanovení § 25 vyhlášky o využívání území nedopadá na stavby pro rekreaci v zahrádkářských koloniích. Stavba je i v souladu s § 24 vyhlášky o technických požadavcích na stavby. Stavbou takového rozměru rozhodně nebudou překročeny emisní limity stanovené nařízením vlády č. 146/2007 Sb., o emisních limitech a dalších podmínkách provozování spalovacích stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší. Komín je vyveden nad střechu do volného ovzduší a bezpečnost spalinové cesty bude potvrzena při kolaudaci revizní zprávou obsahující údaje o výsledku jejich kontroly vymezené normovými hodnotami. Nejde o komín podtlakový ani přetlakový.

Proti rozhodnutí stavebního úřadu podala žalobkyně dne 20. 9. 2012 odvolání, v němž předně zpochybnila závěr stavebního úřadu, podle kterého není pravda, že komín z udrny

končí proti jejímu oknu do ložnice, protože tato místnost nemůže být obytnou, nýbrž pouze pobytovou v zahradní chatě. Podle navrhovatelky by akceptování tohoto závěru znamenalo, že pokud jde o pobytovou místnost, může být tato zahlcena kouřem z komína bez jakéhokoliv omezení. Stavební úřad tak pomíjí, že i v pobytové místnosti se zdržují lidé a kouř z komína tento pobyt zásadně narušuje a má vliv na zdraví osob, které v této místnosti po určitou dobu pobývají. Je proto irelevantní, o jakou místnost jde. Stavební úřad nemůže připustit vnikání kouře do řádně zkolaudované pobytové místnosti. Přijmout nelze ani závěr stavebního úřadu ve vztahu k tvrzenému riziku požáru. Pokud v příloze vyhlášky o technických podmínkách požární ochrany staveb není norma, která by se konkrétně vztahovala na tento typ stavby, měl si stavební úřad vyžádat vyjádření hasičského sboru ohledně bezpečné vzdálenosti umístění udírny od střechy domu, jež je z vysoce hořlavého materiálu. Pokud tak stavební úřad neučinil, dopustil se závažného pochybení v řízení, když nevzal v úvahu všechny možné okolnosti, ačkoli by hledisko bezpečnosti mělo být jedno z nejdůležitějších. Žalobkyně dále s ohledem na stavebním úřadem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 As 11/2003 - 164, uvedla, že závěry rozsudku nespochybňuje, ale zásadně nesouhlasí s jeho interpretací ze strany stavebního úřadu. Z uvedeného rozsudku je nutné dovodit, že zmíněná stavba není v souladu s veřejným zájmem, neboť je v rozporu se zájmy chráněnými zvláštními předpisy, jimiž má zákonodárce na mysli právě zájmy sousedů a jiných osob, kteří by měli být dotčeni užíváním této stavby. Stavebnice soulad stavby s veřejným zájmem neprokázala, proto mělo být rozhodnuto o odstranění stavby. S těmito námitkami se stavební úřad vypořádal nedostatečně. Žalobkyně nesouhlasila ani se závěrem, že na daný případ nelze aplikovat vyhlášku o využívání území. Je toho názoru (to ostatně uvedl i stavební úřad), že i zahrádkářské kolonie slouží pro obytné činnosti, krátkodobou a dlouhodobější rekreaci. Proto i v zahrádkářské kolonii dochází k dlouhodobému pobytu osob, což lze srovnat s pobytem v rodinných domech. Z tohoto důvodu se vyhláška musí vztahovat i na pozemky v zahrádkářské kolonii. Tím, že je stavba postavena ve vzdálenosti pouhých 40 cm od společné hranice, došlo jednoznačně k porušení namítaného ustanovení vyhlášky. Žalobkyně setrvala také na porušení § 8, § 10 a § 24 vyhlášky o technických požadavcích na stavby. Stavební úřad dospěl k závěru, že touto stavbou rozhodně nebudou překročeny emisní limity stanovené nařízením vlády č. 146/2007 Sb. To však bylo k 1. 9. 2012 zrušeno zákonem č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší. Podle žalobkyně, i když je komín vyveden nad střechu zahradní besídky, je umístěn v rozporu s vyhláškou o technických požadavcích na stavby, protože kouř jde přímo do oken zahradního domku, čímž není zajištěn bezpečný odvod a rozptyl spalin. Žalobkyně uzavřela, že není téměř žádný důvod, aby byla předmětná stavba povolena. Užívání stavby se přímo dotýká oprávněných zájmů vlastníka sousedního pozemku, přičemž toto dotčení spočívá v narušení pokojného užívání majetku zápachem a kouřem z udírny. Dále je stavba nebezpečná svou blízkostí, kdy hrozí nebezpečí požáru a následné škody. Ustanovení stavebního zákona a souvisejících předpisů je třeba vykládat striktně, protože jen tak může být dosaženo požadovaného stavu. Mělo tak být nařízeno odstranění stavby, namísto jejího dodatečného povolení. Připomněla, že stavebnice porušuje předpisy opakovaně, což stavební úřad rovněž nezohlednil.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 1. 2013 napadené rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, když shledal procesní pochybení spočívající v tom, že stavební úřad nejednal s Pozemkovým fondem jako s účastníkem řízení (podle záznamu v katastru je pozemek stavebnice zatížen zástavním právem ve prospěch České republiky, jejíž nároky uplatňuje Pozemkový fond), jenž byl podle názoru odvolacího orgánu dotčen ve svých právech. Došlo tak k porušení § 3 a § 27 správního řádu. K námitce žalobkyně ohledně ukončení komína přesně proti jejímu oknu uvedl, že podle zjištění stavebního úřadu není toto

tvrzení žalobkyně v souladu s doklady k stavbě jejího zahradního domku, jehož užívání bylo povoleno kolaudačním rozhodnutím ze dne 21. 3. 1991, v němž je uvedeno, že jde o zděnou přízemní stavbu. Stavební úřad zjistil, že místnost nelze pro nedostatek výšky stropu užívat a že zmiňované okno není zakresleno v projektové dokumentaci; lze tedy usuzovat, že bylo odvolatelkou provedeno bez povolení stavebního úřadu. Vzhledem k uvedenému hodnotí odvolací orgán tuto námitku jako nedůvodnou. Za nedůvodnou označil i námitku ohledně nedodržení vzdáleností, když souhlasil se stavebním úřadem, že § 25 odst. 2 vyhlášky o využívání území nedopadá na zahradní domek v zahrádkářské kolonii. Za neopodstatněnou pak označil námitku poukazující na porušení § 24 vyhlášky o technických požadavcích na stavby, neboť okno, kam jde kouř z udírny, nebylo povoleno.

Stavební úřad po provedeném novém řízení předmětnou stavbu znovu dodatečně povolil, a to rozhodnutím ze dne 7. 3. 2013 s doslovným odůvodněním jako v předchozím svém rozhodnutí. Žalobkyně proto v odvolání ze dne 13. 3. 2013 argumentovala rovněž shodně a shodně odůvodnil své rozhodnutí i žalovaný dne 27. 5. 2013, kterým tentokrát již odvolání žalobkyně z týchž důvodů jako ve svém zrušujícím rozhodnutí zamítl.

Součástí správního spisu je projektová dokumentace ke stavbě „Zahradní posezení“ na pozemku par. č. x v kat. území Lazec tvořená mimo jiné situačním výkresem z června 2012, na němž je odstup stavby od hranice pozemku okótován mírou 500, a „Průvodní, souhrnnou technickou a technickou zprávou“, členěnou na části A, B, C a závěr. Souhrnná zpráva B v kapitole 2. Stavebně technické řešení stavby, pod body 2.1. až 2.5. uvádí, že celá konstrukce je řešena jako dřevostavba, která je přisazena k tělesu krbu (udírny). Prostor je zastřešen pultovou střechou se střešní krytinou z makrolonových desek, podlahu posezení tvoří zámková dlažba a dlažba z kamenných oblázků. Přístup do posezení je z pozemku investora (stavebnice), příjezd a vstup je umožněn po stávající komunikaci. Užívání a provoz zahradního posezení nebude mít negativní vliv na životní prostředí. V prostoru nejsou rozvody vody, kanalizace ani elektrické energie. Veškeré materiály použité v průběhu prací budou bez škodlivin a budou zdravotně nezávadné. Při stavbách a montážních pracích budou dodrženy vyhlášky a předpisy o bezpečnosti práce a technických zařízení při stavebních pracích. Stavba ani její provoz nevyvolají nutnost vytvoření nových ochranných pásem. Technická zpráva C popisuje zahradní posezení jako stavbu, jejíž nosnou konstrukcí jsou dřevěné sloupky a průvlaky, které vytvoří obvodovou konstrukci; v čelní straně posezení je umístěno krbové těleso (s udírnou), od něhož až nad střešní plášť je vyzděno komínové těleso, které je zakončeno komínovou hlavou s prodloužením komínu ocelovou rourou. V závěru zprávy se uvádí, že při provádění stavebních a montážních prací se musí dodržovat příslušná technologie, ČSN a bezpečnostní předpisy. Na výkresu „Řez A-A“ zpracovaném v měřítku 1 : 50 je vyznačena výška zahradního posezení +2,540 a tužkou výška komínu +4,450.

Spisovou dokumentaci dále tvoří složka, v níž je založeno kolaudační rozhodnutí ze dne 21. 3. 1991, č. j. VÝST.: 91/Cha-199, jímž stavební úřad povolil žalobkyni užívání stavby – zahrádkářské chaty v kolonii Vysoká Pec v kat. území Lazec, jež obsahuje zděnou přízemní stavbu, jde o podsklepený objekt a veranda, vstup do sklepa vně objektu. Připojena je dokumentace stavby - výkres zachycující boční a čelný pohled a řez stavbou a dále řešení základů, sklepa, přízemí a střechy.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení předcházející jeho vydání, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Předmětem přezkumu v nyní posuzované věci je rozhodnutí a řízení o dodatečném povolení stavby ve smyslu § 129 odst. 3 stavebního zákona. Při vydání dodatečného stavebního povolení stavební úřad postupuje podle § 129 odst. 3 s § 111 až § 115 stavebního zákona; ve smyslu § 115 odst. 1 stavebního zákona posuzuje stavební úřad také podmínky zabezpečení ochrany veřejného zájmu. Dodatečně lze povolit stavbu, která mimo jiné není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem [§ 129 odst. 2 písm. c) stavebního zákona]. Z prováděcích vyhlášek vyplývají požadavky, které ve svém souhrnu slouží také k ochraně tzv. pohody bydlení, resp. kvality prostředí (viz níže), které mimo jiné zajišťují také odstupy staveb.

Žalobkyně v žalobě (stejně jako v námitkách a v odvolání) namítá nezákonnost dodatečného povolení stavby, protože stavebnice neprokázala, že stavba není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem; konkrétně jejím zájmem z pozice vlastnice sousedního pozemku. Rozhodnutí žalovaného dále vytýká nedostatečné vypořádání odvolacích námitek.

Pokud jde o námitku nedostatečné odstupové vzdálenosti, soud předně uvádí, že podle § 25 odst. 1 vyhlášky o využívání území vzájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí. Odstupy musí dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, například technickou infrastrukturu.

K vlastnímu obsahu námitky pak uvádí, že ustanovení § 25 odst. 5 vyhlášky o využívání území skutečně nelze na daný případ aplikovat, neboť zmíněné ustanovení řeší odstupy garáží a dalších staveb souvisejících a podmiňujících bydlení umístěných na pozemku rodinného domu. V dané věci však jde o řešení odstupové vzdálenosti stavby udírny s komínem a pergolou, tedy stavby související se stavbou pro rekreaci, od rovněž rekreačního objektu žalobkyně. Vzájemné odstupy takových staveb (tedy staveb pro rekreaci) řeší vyhláška o využívání území v § 25 odst. 3. Podle tohoto ustanovení vytvářejí-li stavby pro rodinnou rekreaci mezi sebou volný prostor, vzdálenost mezi nimi nesmí být menší než 10 m. Účelem uvedeného ustanovení je zachování pohody bydlení, přičemž v případě rekreačních objektů je vyžadována intenzivnější ochrana před vzájemnými rušivými vlivy v podobě většího odstupu, než v případě rodinných domů, u nichž odst. 2 téhož ustanovení vyžaduje vzdálenost mezi nimi minimálně 7 m a od společných hranic pozemků nejméně 2 m. Správní orgány tuto zákonnou úpravu ignorovaly a ve svých rozhodnutích pouze zdůvodnily, proč neaplikují § 25 odst. 5 vyhlášky o využívání území. Tím se však vyhnuly povinnosti v úplnosti se vypořádat s uplatněnou námitkou. Pokud snad měly správní orgány za to, že z vyhlášky o využívání území nelze na daný případ žádné pravidlo dovodit, měly vzít v úvahu, že stanoví-li právní předpis pravidlo pro příbuzné situace a nelze dospět k tomu, že bylo úmyslem zákonodárce obdobnou situaci z regulace zcela vypustit (například proto, že odstupové vzdálenosti staveb v zahrádkářských koloniích řeší samostatně jiný právní předpis, čemuž však ve skutečnosti podle zjištění soudu není), je na místě analogické využití právní úpravy, která je řešené situaci nejbližší, tedy právě pravidlo plynoucí z § 25 odst. 3 vyhlášky o využívání území.

Soud dále dospívá k závěru, že se stavební úřad ani žalovaný dostatečně nevypořádaly s námitkou žalobkyně, v níž uváděla, že v důsledku nedostatečné vzdálenosti stavby udírny s komínem dochází v případě jejího užívání k zamořování pozemku a rekreačního objektu žalobkyně kouřem, jenž tak nepřiměřeně omezuje žalobkyni a všechny další osoby přítomné

na pozemku v možnosti nerušené rekreace, k níž je nemovitost nacházející se v zahrádkářské kolonii určena. Současně uvedla, že kouřem je zamořována také místnost (ložnice) v podkroví. Jak plyne z rozhodnutí stavebního úřadu, vystavěl své závěry o nedůvodnosti námitky pouze na konstatování, že ložnice je obytnou místností v rodinných domech, nikoli v rekreačních objektech, v nichž mohou být situovány pouze pobytové místnosti, za kterou nelze ložnici v rekreačním domě žalobkyně považovat, neboť nesplňuje výškové parametry a navíc je opatřena oknem, jež nebylo projektováno ani zkolaudováno. Proto uzavřel, že k žádnému obtěžování žalobkyně kouřem docházet nemůže. Žalovaný pak s tímto konstatováním stavebního úřadu souhlasil.

Uvedený závěr však není soudem akceptovatelný. I kdyby snad bylo okno v podkroví skutečně vybudováno, jak se domnívá stavební úřad, v rozporu s projektovou dokumentací a kolaudačním rozhodnutím, nejde o okolnost, jež by byla sama o sobě způsobila vyvrátit tvrzení žalobkyně o zamořování nejenom rekreačního objektu, ale také celého pozemku. Touto částí námitky (zamořováním pozemku) se stavební úřad vůbec nezabýval a toto jeho pochybení nenapravit ani žalovaný, jenž ve svých úvahách ustal (stejně jako stavební úřad) pouze na tom, že vniká-li kouř do rekreačního domu nepovoleně vybudovaným oknem, nemůže být žalobkyně kouřem vůbec obtěžována. Uvedený závěr hodnotí soud ve shodě s žalobkyní nejenom jako nelogický, ale také jako nepřiměřeně zužující, neboť se v úplnosti nevypořádal s celým rozsahem uplatněné námitky. Nelogičnost závěru správních orgánů tkví právě v tom, co důvodně tvrdí žalobkyně, čemuž soud přitaká, tj. že vnikání kouře do rekreačního objektu žalobkyně nemůže být vyloučeno jen proto, že k němu má docházet skrze údajně nepovoleně vybudované okno. Do rekreačního domku žalobkyně může totiž kouř vnikat a šířit se i jinak než pouze předmětným oknem, což správní orgány právě v důsledku svého nesprávného závěru zcela popřely. Navíc pak ponechaly stranou svých úvah tvrzené obtěžování kouřem také na pozemku žalobkyně. Na tomto místě musí soud dále připomenout, že v řízení o dodatečném povolení stavby je to stavebník, kdo má doložit provedení stavby v souladu se zákonem. Úkolem správního orgánu je, aby splnění zákonných podmínek posoudil. Nikoli však způsobem jako tomu bylo v nyní posuzované věci. Správní orgány totiž pouze vyvracely obranu žalobkyně, kterou dokonce využily v její neprospěch, aniž by náležitě zjistily, zda žalobkyně nebude předmětnou stavbou obtěžována nad přípustnou míru. S posuzováním výhrad žalobkyně v obráceném gardu nemůže soud souhlasit.

Žalobkyně rovněž správně namítá, že kdyby stavebnice postupovala v souladu se zákonem, musela by mít před vybudováním stavby k dispozici souhlasné stanovisko žalobkyně. Provedením stavby bez povolení se však stavebnice této povinnosti vyhnula a žalobkyni postavila před „hotovou věc“, aniž by ji včas, tj. ve stádiu před vybudováním stavby umožnila uplatňovat práva vlastníka sousedního rekreačního objektu. Žalobkyně ostatně byla připravena se stavbou souhlasit, avšak v jiné části pozemku stavebnice (ve správním řízení přímo uváděla, že dokud bylo grilování uskutečňováno jinde, nic nenamítala). Nerespektování pravidel nastavených stavebním zákonem ze strany stavebnice vnímá soud jako o to výraznější, že stavebnice takto, alespoň podle tvrzení žalobkyně, jež však stavební úřad ani žalovaný rovněž vůbec neověřil ani nezjišťoval a v rozhodnutí vůbec nezminil, nepostupovala poprvé. Dobrodiní stavebního zákona v podobě dodatečného povolení stavby nemá podle soudu místo tam, kde se stává pravidlem pro dosažení zamýšleného cíle. K institutu dodatečného povolení stavby se již opakovaně vyjádřila také soudní judikatura. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 106/2012 – 46 uvedl: *„Řízení o dodatečném povolení stavby není procesní alternativou ke stavebnímu řízení, mezi nimiž by si mohl navrhovatel volit. Zatímco účelem stavebního řízení je získání „povolení“ k provedení stavby – pro futuro, účelem řízení o dodatečném povolení*

stavby je získání „povolení“ pro již existující stavbu – ex post. Možnost dodatečně zlegalizovat stavbu je nutno brát jako výjimečné „dobrodiní“ zákona, k němuž může dojít pouze pod podmínkou, že dodatečně povolovaná stavba není v rozporu s veřejným zájmem, územně plánovací dokumentací, ani s cíli a záměry územního plánování. Tedy v situaci, kdyby stavba stavební povolení získala, avšak žadatel o něj nepožádal.“

Dále je třeba poznamenat, že žalobkyně od počátku řízení před správními orgány namítá, že užíváním udrny dochází ke zvýšení emisí způsobených kouřem. Tuto námitku odmítl stavební úřad konstatováním, že stavba je v souladu s vyhláškou o technických požadavcích na stavby, včetně § 24 a že stavbou takového rozměru rozhodně nebudou překročeny limity stanovené nařízením vlády č. 146/2007, o emisních limitech a dalších podmínkách provozování spalovacích stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší. Komín je vyveden nad střechu do volného ovzduší a bezpečnost spalinové cesty bude potvrzena při kolaudaci revizní zprávou obsahující údaje o výsledku její kontroly vymezené normovými hodnotami. Žalovaný pak tuto námitku vypořádal opět jen poukazem na nedovoleně vybudované okno.

K tomu soud uvádí, že úvaha stavebního úřadu aprobevaná žalovaným, stejně jako jen prostý poukaz žalovaného na domněle nepovoleně vybudované okno, nejsou bez dalšího způsobilými a dostatečnými důvody pro zamítnutí této námitky. Úvaha stavebního úřadu o tom, že *„stavbou takového rozměru rozhodně nebudou překročeny limity.....“* je nepřezkoumatelná nejenom pro absenci jakýchkoli bližších údajů podporujících tento závěr (např. v podobě odkazu na zkušenosti stavebního úřadu z obdobných staveb, či běžnost výskytu takových konstrukčních řešení), ale také pro jeho celkovou nepodloženost. Ze správního spisu plyne, konkrétně z části B žádosti o dodatečné povolení stavby ze dne 9. 7. 2012, jež vyžaduje připojení předepsaných příloh, že stavebnice do spisu založila dodatečně zpracovanou projektovou dokumentaci z června 2012. Ta sice pod bodem B.2.3. „Péče o životní prostředí“ uvádí, že *„Užívání a provoz zahradního posezení nebude mít negativní vliv na životní prostředí“*, avšak činí tak pouze ve vztahu k tomu, že *„v prostoru nejsou rozvody vod, kanalizace ani elektrické energie.“* Je tedy zjevné, že žádost o dodatečné povolení stavby nebyla podložena žádnou zprávou, stanoviskem, či posudkem (např. hygienické stanice o měření hygienických limitů) nebo jiným podkladem dokládajícím bezproblémovost užívání stavby z pohledu obtěžování vlastnice sousední nemovitosti emisemi (kouřem).

Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 – 11, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval pojmem „pohoda bydlení“ a uzavřel, že nelze vycházet z toho, že *„vždy když jsou splněny požadavky stanovené v § 13 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, jsou také automaticky splněny podle § 8 odst. 1 cit. vyhlášky, zejména požadavky na zachování pohody bydlení, a požadavky vyplývající z § 4 odst. 1 cit. vyhlášky. Pokud žalobci ve správním řízení poukazovali na konkrétní skutečnosti, které zpochybňovaly splnění požadavku na pohodu bydlení, i když stanoviska dotčených orgánů státní správy konstatovala dodržení předepsaných limitů zatížení, měl se stěžovatel důkladně zabývat jejich tvrzeními právě i z hlediska zajištění pohody bydlení.“* Dále pak specifikoval, že *„... lze „pohodou bydlení“ rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se*

posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech...“ s tím, že „...správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat...“.

Soud považuje shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu za plně aplikovatelný také na nyní posuzovanou věc, bez ohledu na to, že jde o stavby pro rekreaci a že ustanovení § 8 vyhlášky č. 137/1998 Sb. od 31. 12. 2006 již neplatilo, neboť bylo derogováno vyhláškou č. 502/2006 Sb., kterou se mění vyhláška č. 137/1998 Sb., kdy od uvedeného data již právní úprava stavebního práva termín „pohoda bydlení“ nezná. Nelze také přehlédnout, že vyhláška č. 137/1998 Sb. byla prováděcím předpisem k zákonu č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2006 (dále jen „původní stavební zákon“), avšak v nyní posuzované věci se s ohledem na datum zahájení řízení postupuje podle nového stavebního zákona z roku 2006. Ten byl doplněn novými prováděcími vyhláškami, a to od 1. 7. 2007 vyhláškou o využívání území, která pro odstupové vzdálenosti v § 25 odst. 1 termín pohoda bydlení nahradila pojmem „kvalita prostředí“. Zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 19. 6. 2014, č. j. 45 A 59/2012 – 67, (jenž se týkal povolení výjimky pro umístění stavby), již vyložil, že „Jazykově vzato mezi termíny „pohoda bydlení“ a „kvalita prostředí“ jistá odlišnost je, byť z hlediska aplikace dosavadní judikatury nejde o odlišnost zásadní. Klíčovou změnou je fakt, že nově použitý termín „kvalita prostředí“ je pojmem širěji použitelným, který umožňuje posouzení dostatečnosti odstupových vzdáleností i mezi stavbami, z nichž ani jedna není stavbou pro bydlení. ...Nově je i z hlediska stávajících staveb namísto komplexně vyhodnotit veškeré faktory, jež jsou s ohledem na způsob využívání stávající stavby, její parametry a již existující vlivy významné pro vyhodnocení očekávané změny kvality prostředí stávající stavby v důsledku nové výstavby, a v návaznosti na toto vyhodnocení zvážit, zda potenciální změny dosavadní kvalitu prostředí nadměrně nesnižují.“

Ustanovení § 114 odst. 3 v první větě stavebního zákona ukládá stavebnímu úřadu posoudit vznesené námitky na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, dopadá to jen na ty konkrétní dílčí faktory, pro které prováděcí vyhláška a odkazované technické normy stanoví přesné limity. Podle věty druhé tohoto ustanovení je stavební úřad povinen posoudit i námitky občanskoprávního charakteru, v daném případě tedy rovněž námitku, jež míří na zhoršení kvality prostředí (dříve pohody bydlení) na nemovitostech žalobkyně v důsledku kouřových emisí. Zde odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, č. j. 6 As 189/2014 – 38, (dostupný na www.nssoud.cz), v němž se Nejvyšší správní soud zabýval problematikou imisí a jejich zohlednění ve stavebním řízení (být v souvislosti s územním souhlasem), v němž mimo jiné s odkazem na svou dosavadní judikaturu (rozsudek ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 - 116) uvedl, že „Z hlediska posouzení pohody bydlení může být relevantní, pokud limitní hodnoty jsou sice dodrženy, ovšem naměřené hodnoty hluku se pohybují u horních hranic přípustného rozmezí..... Nelze totiž ztotožňovat požadavek na zachování stávajících poměrů v území (resp. podmínku, že nedojde k jejich podstatné změně) pouze s dodržováním hygienických limitů. Ty jsou stanoveny ve veřejnoprávních předpisech v zájmu ochrany zdraví a jejich dodržování je nutným předpokladem pro to, aby mohl být záměr povolen v jakémkoli povolovacím procesu, nikoli podmínkou pro využití procesu zjednodušeného. Institut územního souhlasu lze využít pouze pro záměry, u nichž nelze očekávat podstatnější střety s právy osob vlastnicích nemovitosti v sousedství. Stavební úřad se užitím zjednodušeného postupu nemůže vyhýbat posouzení občanskoprávních námitok takovýchto osob, které mu ukládá § 89 odst. 6

stavebního zákona. Právě to je smyslem ustanovení § 96 odst. 1 stavebního zákona v té části, kde podmiňuje využití institutu územního souhlasu tím, že se poměry v území podstatně nezmění. Jinými slovy jakýkoliv výraznější nárůst hluku způsobený záměrem, který může zatěžovat a obtěžovat okolí, zejména obytnou zástavbu, představuje podstatnou změnu poměrů v území, a to i kdyby výsledný hluk neměl dosáhnout takové intenzity, že by hrozilo překročení veřejnoprávních hygienických limitů.

Z citovaného rozsudku tedy plyne, že splnění konkrétního limitu stanoveného ve vyhláškách provádějících ustanovení stavebního zákona, ať jde o vyhlášku o využívání území nebo o vyhlášku o technických požadavcích na stavby, ještě neznamená, že relativně vysoké hodnoty ještě podlimitního faktoru se v součtu s dalšími nepříznivými faktory neprojeví v rámci komplexního hodnocení vlivů stavby na okolí. Byť tedy dodatečně povolovaná stavba z hlediska samotných kouřových emisí může obstát, z hlediska kombinace kouře s dalšími faktory (např. vzdálenost staveb) tomu tak být nemusí. Stavební úřad, potažmo žalovaný se však ve svých rozhodnutích omezily pouze na konstatování, že rozměr dodatečně povolované stavby zajišťuje nepřekročení emisních limitů. Vliv dalších faktorů již neposuzovaly a nepřihlíděly ani k tomu, že podle tvrzení žalobkyně lze udírnu s komínem umístit v jiné (z pohledu žalobkyně) vhodnější části pozemku stavitelky.

Soud nemohl pominout ani to, že žalobkyně jak v řízení o odstranění stavby, tak v řízení o dodatečném povolení stavby zpochybňovala požární bezpečnost stavby krbu s udírnou poukazem na vysoce hořlavý materiál střechy svého zahradního domku. Ani k vyloučení tohoto tvrzení nebyla v řízení o dodatečném povolení stavby provedena žádná skutková zjištění, např. zprávou příslušného orgánu, která by namítaná požární rizika vyloučila a obavy žalobkyně rozptýlila. Stavební úřad tak neprovedl potřebná zjištění a další své úvahy pak postavil pouze na blíže nepodložených závěrech. Pochybení stavebního úřadu pak žalovaný nenapravil.

Lze proto shrnout, že stavební úřad založil svůj úsudek o tom, že dodatečně povolovaná stavba bude odpovídat všem zákonným požadavkům na předpokladu, jenž nemá dostatečnou oporu ve skutkových zjištěních. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů tak neobsahuje přesvědčivou argumentaci opřenou o provedené důkazy k otázce zvýšení zátěže ovzduší kouřem a požárními riziky, přičemž úvahy správních orgánů jsou také z tohoto pohledu nepodložené.

Soud proto dospěl k závěru, že v řízení nebylo v úplnosti zjištěno a doloženo, že předmětná stavba byla umístěna v souladu s veřejným zájmem, jenž je v dané věci reprezentován zájmem žalobkyně na nerušeném výkonu vlastnického práva. Podmínky pro dodatečné povolení stavby ve smyslu § 129 odst. 3 písm. c) stavebního zákona proto nebyly náležitě zjištěny. Soud tak s ohledem na shora učiněné závěry zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného tak rozhodnutí stavebního úřadu jako nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů podle smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., bez nutnosti ve věci nařizovat jednání.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 11.228 Kč. Tuto částku tvoří dva úkony právní služby po 3.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, dvě písemná podání soudu – § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], dále dvě paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky, vše zvýšeno o částku 1.428 Kč odpovídající 21 % DPH, a dále soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. dubna 2015

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 30. 4. 2015 [§ 49 odst. 11, § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].